

de rudimentære Bestemmelser, man har, og den meget ringe Hjælp, der de allerfleste Steder ydes, paa den Maade at komme til at lægge sig paa tværs af den Udvikling, der er ønskelig i den kommende Tid, men som vi kan komme ud for gennem den Lovgivning, vi har, og som vi derfor maa søge ændret i det Omfang, som Situationen gør nødvendig. At der maaske indenfor somme Fagomraader kan findes et andet Forhold mellem Bidrag til Fagforbundet, det vil sige til Krigskassen, og til Arbejdsløsheds-kassen end det, jeg her har nævnet, det er muligt; jeg bestrider ikke det ærede Medlems Tal. Indenfor Bagerforbundet kan det gerne være, at det forholder sig saaledes, men jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at mine Tal er heller ikke grebet ud af Luften; ogsaa jeg har fast Grund under Fødderne for den Oplysning, jeg har givet, og jeg ved, at paa meget store og talstærke Omraader er der et tilsvarende Forhold mellem disse Ydelser. Derfor er det, jeg siger, at jeg ser ikke i og for sig nogen Fare ved paa nærværende Tidspunkt at skride til Afskaffelse af den ekstraordinære Hjælp, og det ærede Medlem Hr. Sven bør ikke, selv om dette sker, nære nogen Frygt for, at det skal føre Folk i Ulykke med Hensyn til Opretholdelsen af deres borgerlige Rettigheder. Der er rige Ressourcer at ty til, før saadant bliver fornødent, og jeg har peget paa en af de betydningsfuldeste i saa Henseende.

Jeg har ikke overfor den tidligere højtærede Socialminister rettet nogen som helst Beprojdelse i Anledning af Cirkulæret af 26. September 1926, hvorved det bestemtes, i hvilket Omfang der kan ydes Arbejdsløshedsunderstøttelse til Fag, der er ude for Strejke eller Lockout. Aldeles ikke. Jeg har sagt, at disse Regler bringer man til Anvendelse nu, da man har faaet alle Oplysninger til at bedømme Situationen, og jeg har føjet til, at om disse Regler bør opretholdes overfor Strejke og Lockout, som rammer Sæsonfag i Ledighedssæsonen, stiller jeg mig noget tvivlende overfor; jeg vil gøre det til Genstand for Undersøgelse i den nærmest kommende Tid.

Det ærede Medlem Hr. Holstein mente, at der efter min Opfattelse kun kunde være Tale om Tilstedeværelse af ekstraordinær Arbejdsløshed, naar Aarsagerne laa udenfor vore Grænser. Nej, der tager det ærede Medlem fejl. Der kan være Tale om ekstraordinær Arbejds-

løshed som Konsekvens af baade ydre og indre Aarsager. Men medens man jo har ringe eller i Almindelighed slet ingen Indflydelse paa de ydre Aarsager og derfor i saadanne Tider maa indskrænke sig til at mildne Virkningen af Krisen og den dermed følgende Arbejdsløshed, kan man udøve Indflydelse, hvor Talen er om Krisetilstande, der skyldes indre Aarsager. Thi disse vil til sidst ikke have Krisetilstandens Karakter, men være normale, hvis man ikke søger til Ondets Rod. Derfor har jeg sagt om den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse, at den kan ikke længere bedømmes udelukkende ud fra det tal-mæssige Materiale; saa vidt er vi allerede naaet nu, Konsekvensen deraf er denne, at de automatisk virkende Regler, som vi vedtog til Konstatning af den ekstraordinære Understøttelse indenfor de enkelte Kasser som Vilkaar for, at de kunde faa ekstraordinær Understøttelse udbetalt, kan vi ikke mere anvende, saaledes som Tallene nu former sig. Og Følgen deraf er den, som jeg i dette Lovforslag søger at tage: at vi søger at opretholde Fonden for det Tilfælde, at nye Krisetider, paa hvilke vi ingen Indflydelse har, skulde indtræde. Man vil da, naar man har Fonden, besidde Midlerne til eventuelt at kunne sætte Foranstaltninger i Gang igen til Lempelse og Mildnelse af Arbejdsløshedens Virkninger udover den Hjælp, der kan ydes gennem Kasserne. Men i Tider, som vi nu er inde i, der vil blive ordinære, hvis vi intet foretager, vil vi komme til, at Arbejdsløsheden ligger paa op imod et halvt Hundrede Tusinde om Sommeren og omkring hundrede Tusinde om Vinteren, og i saadanne ordinære Tider maa vi bringe denne Form for Udbetaling af Understøttelse til Ophør og søge Antallet af arbejdsløse reduceret til det mindst mulige ved produktivt at indrette os saaledes, at vi paa det indenlandske som det udenlandske Marked kan komme i Niveau med Købeevnen og hævde os i Konkurrencen.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard siger, at en vellønnet Arbejderstand er af stor Betydning, og at det hverken er menneskeligt smukt eller produktmæssigt gavnligt at udtale sig til Gunst for Lønnedsættelse. Det er Skøntaleri, hvori det ærede Medlem altid har været en Mester, og som jeg ogsaa forstaar, at han har villet føre ved denne Lejlighed. Men hvor ønskeligt det end er, at Arbejderstanden er saa vellønnet, som det overhovedet er muligt, maa man